

Hanz Mirck

In De Mooiste Gezichten van Zutphen schrijf ik het verhaal van de man die de eerste jaren van zijn leven aan de Van Heeckerenlaan woonde. Daarna verhuisde hij met zijn ouders naar de Wilhelminalaan, waar hij tot zijn twintigste bleef. Op zijn veertigste keerde hij er uiteindelijk weer terug.

Hij vertelt hoe het voor hem was toen de vraag voorlag of hij in het huis van zijn ouders wilde gaan wonen. 'Als je in je ouderlijk huis gaat wonen, ga je ook in je eigen verleden wonen. En dat was een ingewikkeld verleden. Mijn ouders hebben allebei in een klooster gezeten en traden uit in 1969. Toen ze besloten een gezin te vormen, hadden ze daar eigenlijk helemaal geen idee van, doordat ze tot dan toe celibatair hadden geleefd. Daardoor deden ze wat ze dachten dat hoorde, en dat voelde vaak geforceerd en ouderwets. Mijn ouders waren streng en formeel.'

Als puber botste hij geregeld met zijn vader, die musicoloog was. Zijn moeder had, behalve de lagere school, geen opleiding gevolgd. Daardoor praatten ze niet op hetzelfde niveau met elkaar. Liefde was er zeker, maar die werd sterk gekleurd door hoe de kerk die voorschrijft. Dat zorgde voor een constante spanning die hij in zijn jeugd voelde. Vanaf zijn zestiende is hij daarover gaan schrijven, in gedichten. Terugkijkend zegt hij dat hij, als reactie op hoe het thuis was, de

bliksemafleider werd in huis: door aandacht te vragen of lastig te zijn, ging het conflict over hem in plaats van over zijn ouders.

Pas toen hij Nederlands ging studeren, voldeed hij aan het beeld dat zijn ouders graag zagen. Tijdens zijn studie verdiepte hij zich in moderne en historische letterkunde. Voor zijn scriptie vergeleek hij de teksten van Doe Maar met die van Bredero, de zeventiende-eeuwse liedschrijver. Hij was altijd al geïntrigeerd door Doe Maar en herkende zichzelf in hun teksten. Het zinnetje 'Ik doe de dingen die ik doe, met mijn ogen dicht' is altijd een voorbeeld voor hem geweest. Toen hij ontdekte dat hun teksten nergens correct waren uitgeschreven, besloot hij de band te helpen met het maken van een boek waarin de teksten goed werden vastgelegd – iets waarmee hij zelfs de landelijke televisie haalde.

Hoewel de meeste mensen na een studie Nederlands voor de klas gaan staan, leek hem dat het verschrikkelijkste wat er was. Zo kwam hij bij boekhandel Van Someren terecht, waar hij tien jaar werkte. Dat werk was ideaal te combineren met schrijven. Inmiddels is hij bezig aan zijn twaalfde boek.

Toch kwam hij uiteindelijk alsnog voor de klas terecht, toen een zieke vriendin die les gaf hem vroeg in te vallen – en dat bleek een goede keuze. Hij ervaart dat hij juist meer kan geven aan de kinderen in de klas, doordat hij zelf geen kinderen heeft. Aanvankelijk vroeg hij zich af of het 'stoute jongetje' dat hij zelf was het wel goed zou doen als docent, maar hij merkte dat hij juist een band kreeg met de 'ondeugende' leerlingen, omdat hij zich in hen herkende. Nu voelt hij zich als docent als een vis in het water, en vraagt hij zich zelfs af of hij door iets wezenlijks te betekenen voor leerlingen niet méér bereikt dan met schrijven. Naast zijn werk als docent coacht hij ook andere schrijvers, en schrijft hij in zijn vrije tijd nog steeds.

'Wat ik het liefste doe, is zitten schrijven in Camelot, en dan vanuit een idee meedrijven op de sfeer en de associaties die daarbij opkomen. Meestal leidt dat intuïtieve proces tot iets goeds.' Het boek waar hij nu aan werkt, gaat over de wind: de tijdsgeest waarin we leven, het klimaat, de pubertijd van zijn leerlingen en zijn eigen opstandige jeugd, waarin hij naar vrijheid zocht. Op 11 september vindt de boekpresentatie plaats in boekhandel Van Someren & ten Bosch.

Een andere passie van hem is muziek maken. Zijn zolder (de studeerkamer van zijn vader, die popmuziek verbood) staat vol synthesizers, gitaren en drums. Hij speelt graag rock in de schoolband, maar ook jazz op piano. De man die zich thuis voelt in de rijke historie van Zutphen – waar hij ooit stadsdichter was – en het liefst zoveel mogelijk doet met zijn ogen dicht, is niemand minder dan Hanz Mirck!